

Stils. tēls

Teksts: Ilona Liniņa
Stīls un frizūras: Beta
Foto: Māris Ločmelis
Grīms: Zane Drukmane, skaistumkopšanas salons "Stāvs un Ko", Lauku ielā 3, tālr. 272350
Tērpi, aksesuāri un interjera priekšmeti no veikala **twenty**
K. Barona ielā 24/26, tālr. 7281980,
oranžais krēsls no salona "XCelsior"

Man riebjas šī
te pliekanā krā-
sa – tā oranžā
(*norāda uz
oranžo saulīti*).
Un zili džinsi
man arī nekad
nav patikuši,
man ir tikai
melni.

Sākt jaunu dzīvi, dzīvojot pa vecam

Modeļa lomā – **JURIS KULAKOVS**

Dārznieks... OK. Tas ir OK. Tas tiešām ir OK, bet tas varētu būt mans aicinājums dziļās vecumdienās. Ja jau manam tēvam tāds ir, kāpēc, lai man nebūtu?! Kopš aizgājis pensijā, viņš daudzko audzē, stāda, no vīnogām pat vīnu taista... OK, audzēt ekoloģiski tiru pārtiku – tas man patīktu.

Tā gadījās, ka mums nebija ne fēna, ne saules, ne vēja... Jura matu žāvēšanai nācās izmantot ierīci, kas bija paredzēta sarkanā krēsla atdzīvīšanai – t.i. pumpi.

Kā būtu, ja tu tagad ņemtu un sāktu jaunu dzīvi?

Tad vispirms es droši vien atmestu pipēšanu. Nekas cits nenāk prātā, īpaši šobrīd, kad man nav iespēju sākt jaunu dzīvi... Esmu sasaistīts ar darbiem, kas jāizdara, ar darbiem, kas jāpabeidz un šobrīd esmu no tiem atkarīgs. Lielākais, pie kā man jāstrādā, ir mūzikls – Livonijas Indriķa hronika par Rīgas dibināšanu un krustnešu iebrukumu Latvijā, ar kuru rudenī Nacionālajā teātrī plāno atklāt jauno sezonu. Tā kā esmu pateicis, ka to rakstīšu, līdz ar jaunas dzīves sākšanu, cilvēkiem, kas strādā pie šīs izrādes, varu radīt lielus sarežģījumus – scenogrāfija, mēģinājumu grafiki... Ja tas nojūktu, ar mani ilgi, ilgi neviens vairs nerunātu.

Bet, ja nebūtu mūzikla, varētu sākt?

Jā. Varētu. Bet šobrīd es nevaru atrast nevienu pietiekami spēcīgu argumentu, lai to darītu. Izņemot to, ka dažās dzīves jomās mans dzīvesveids nav pār-

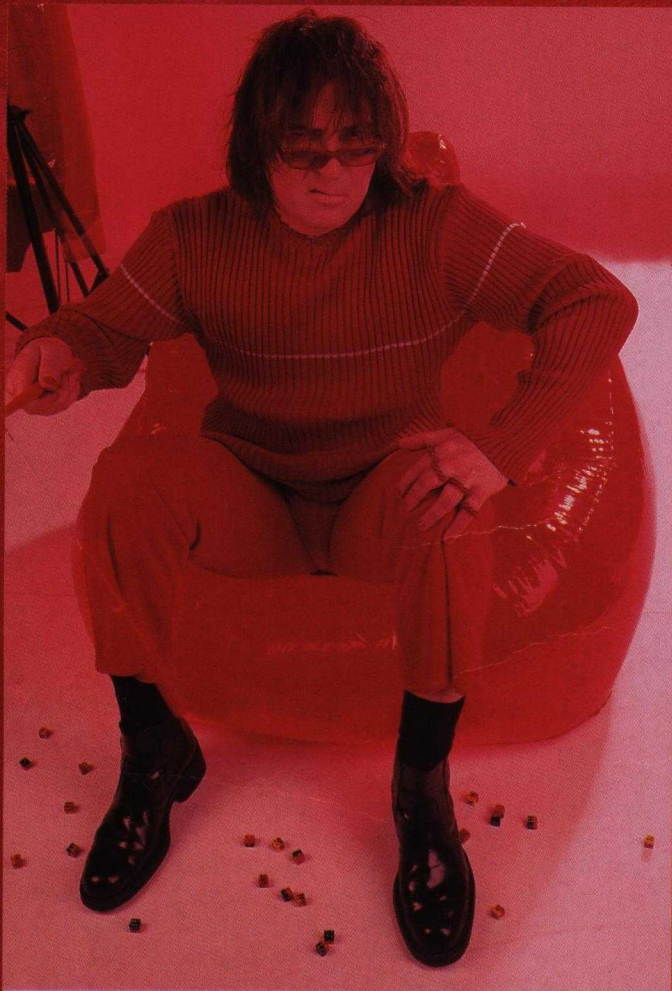
rāk veselīgs, citādi nekā, kas būtu radikāli jāmaina, nav. Būtu jāpievēršas regulārām sporta nodarbībām, gulētiešanu piecos no rīta arī būtu jāmaina...

Savu vārdu un uzvārdu arī negribētu mainīt?

Vārdu – nē, vienu brīdi man bija ideja mainīt uzvārdu, bet tas bija sen – studiju laikā, un labi vien ir, ka nesamainīju. Skolā mani visi saukāja par Kulaku, un toreiz tas man nepatika. Šobrīd domāju, ka tas pat ir labi – tāds simbols...

Un tas, pēc kā tu tiecies – mainās vai paliek nemainīgs?

Vienā jomā – tajā, kas saistīts ar manu darbu, viss ir palicis nemainīgs – jo-projām tiecos sasniegt pilnību mūzikā, izdarīt visu, cik labi vien tajā brīdī ir iespējams. Domāju, ka šajā ziņā nekas nemainīsies arī turpmāk. ▀

Sarkanais iekš būduāra...

Tas būtu labs karnevāla triks. No stila viedokļa – ļoti veiksmīgi. Man patīk, kā tas viss izskatās, bet no brīvas gribas es neizvēlētos ar šādu tērpu ikdienā kaut kur doties.

Šajā apģērbā es jutos savā elementā. Tikai un vienīgi šajā.

Vel arvien turpinu mācīties franču valodu, jo man patik šī valoda. Man patik, kā tā skan, man patik dziesmas franču valodā, filmas franču valodā, man patik viss, kas saistīts ar franču valodu. Šīs lietas ir tas, pēc kurām es tiecos iekšēji. Nemainīgi. Citas lietas... Mana vajība bija jocīgas mašīnas. Diemžēl ar kaunu jāatzīstas, ka esmu to nodevis, nopērkot pavisam vienkāršu, gandrīz visizplatītāko mašīnu Latvijā, kuru varetu saukt arī par latviešu tautas mašīnu – *Opel Kadett*. Tikai ertību dēļ. Bet es neesmu pārdevis savas abas divas vecas mašīnas. Ne to, kurā es biju iemilējies – jocīgo *Citroen pili*, ne arī *Volkswagen vaboliti*, kura man ļoti patik – ērta, smuka, labi darbojas, bet tai nav apkures. Švāns, ar kuru es kaut kad biju ticīgs, ziņādams par šo manu problēmu, man piezvanījis, stāsta, ka Vācijā varot pasūtīt apkures plītiņu. Par kādam 600 markām... Izdomāju, ka letak būs nopirkt plītiņu ar visu mašīnu...

Un nopirki *opeli*?

Jā. Tā, ka esmu nodevis stilu, bet, kad jābrauc kaut kur spēlēt, *opeli* var sakraut visus vajadzīgos sintezatorus. Manas jocīgajās mašīnās tos nevar iedabūt.

Kopš dzīvoju kopā ar profesionālu mākslinieci, turklāt tekstilmākslinieci, paļaujos uz viņu un arī konsultējos ar viņu. Līdz ar to nēko vairāk kā džinsus vai kurpes viens nepērku. Arī atceroties "Pērkona" ziedu laikus, kad mūsu tēpus šuva un modelēja tēpu mākslinieces, varu teikt, ka vienmēr esmu paļāvies uz sievietes gaumi. Vispār, manuprāt, mode lielā mērā izsaka jeb demonstrē seksualitāti, un līdz ar to sievietēm būtu jārada tēpi vīriešiem un otrādi.

Attiecībā uz mājas vidi, man ir svarīgs komforts un funkcionalitāte. Komforts ir pirmajā vietā. Estētika ir tikai trešajā vietā, bet, ja kaut kas no tā, kas atrodas mājās, piemēram, krasojums ir neglīts, tas, protams, traucē manu estētisko komfortu, un līdz ar to arī komfortu vispār. Un, tā kā es strādāju mājās, visam ir jābūt funkcionālam. Mani nevar savaldzināt ar lietām, kuras nav ērtas, bet vienīgi stilīgas. Ir jājūtas ērti. ■